

Raport monitorizare presă scrisă.

Au fost monitorizate doar jumalele care au pagina de Internet: Adevarul, Azi, Cotidianul, Curentul (doar 2 luni), Curierul Național, Evenimentul Zilei, Gardianul, Jurnalul Național, Libertatea, România Liberă, Ziaua. În total au fost monitorizate **12 cotidiene centrale**.

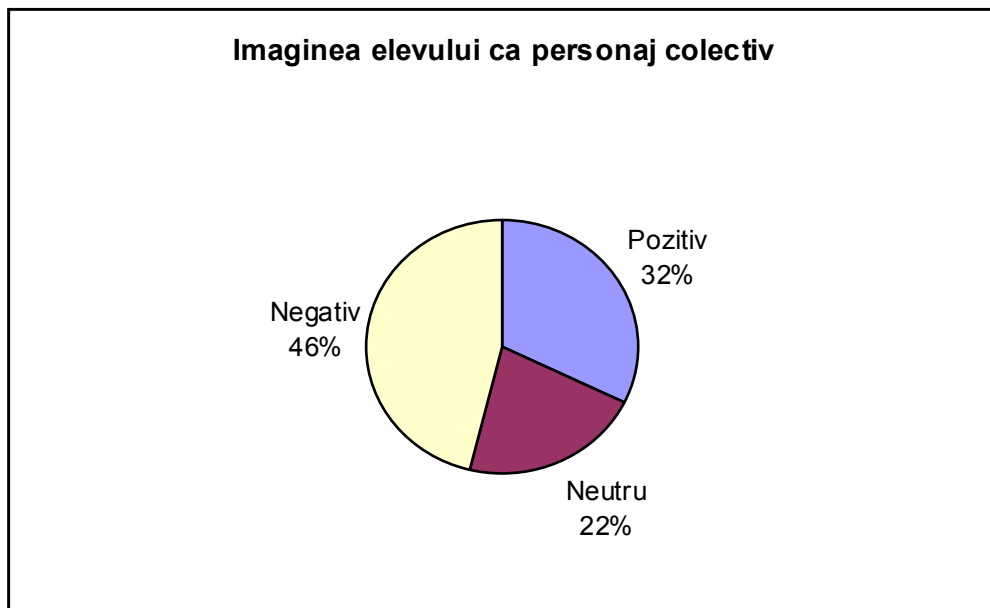
S-a realizat analiza de continut a peste 1050 de articole.

Perioada pe care sa realizat monitorizarea este decembrie 2003 – iunie 2004, într-un interval de aproximativ 7 luni.

Chiar de la început facem precizarea că nu judecăm în nici un fel modul în care presa a ales să prezinte elevul, studentul, profesorul, scoala, Ministerul Educației sau oricare altă temă educațională. Articolele sunt fundamentate pe realitate iar decizia de a prezenta o temă sau alta aparține în totalitate jurnalistilor. Pe de altă parte, nu spunem că imaginea reală a unui actor mediatizat este aceea care reiese din presă.

1. Elevul ca personaj colectiv .

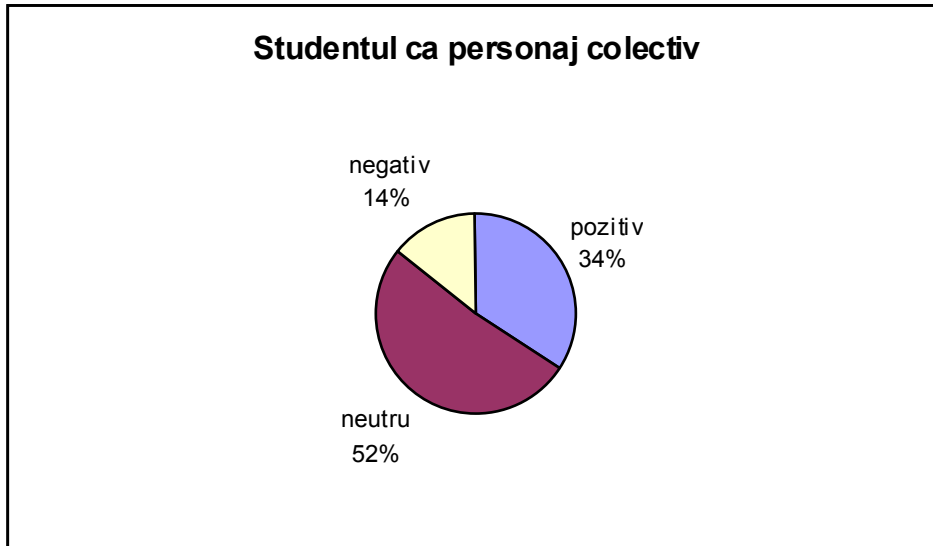
Elevul este în general mediatizat în calitate de olimpic, victimă, infractor și desfrânat (alcoolic, drogat, chiulangiu). Contextul în care este menționat *elevul* este mai de grabă negativ. Aprecierile pozitive sunt relate în general de performanțele acestuia.

2. Studentul ca personaj colectiv

Studentul român, sau cel puțin studentul public, cel mediatizat, este prin excelență un **protestatar**. El își revendică drepturile oriunde și oriunde și, de cele mai multe ori, este beneficiarul diferitelor facilități.

Prezența sa mediatică este mai de grabă neutra, iar imaginea sa creionată de mass-media scrisă este cât de cât mai bună decât cea a elevului. Atunci când este prezentat într-un context pozitiv, el este un geniu care "salvează *mandria Prinestone-ului*".

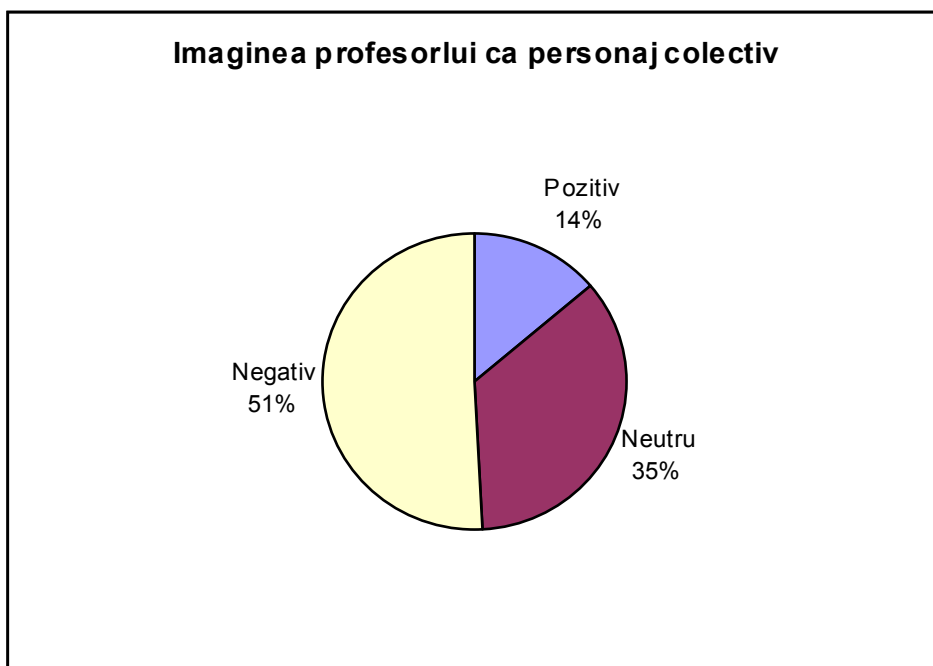

Oricum, majoritatea aparițiilor sale publice sunt legate de alegerile univertistare, de locurile din camin, de faptul că se comportă ca un acuzator al corupției din sistem. În general studentul este protestatar. El primește și diverse facilități pe care nu le solicită și de care nu știe și în general pare a fi favorizat în diferite contexte.

3. Profesorul

Profesorul, așa cum apare portretizat de ziare este *bătăuș* și *protestatar* și mai rar model demn de urmat.

Aparițiile mediatică ale personajului colectiv "profesor" sunt dominate de contexte în care acesta joacă un rol negativ.

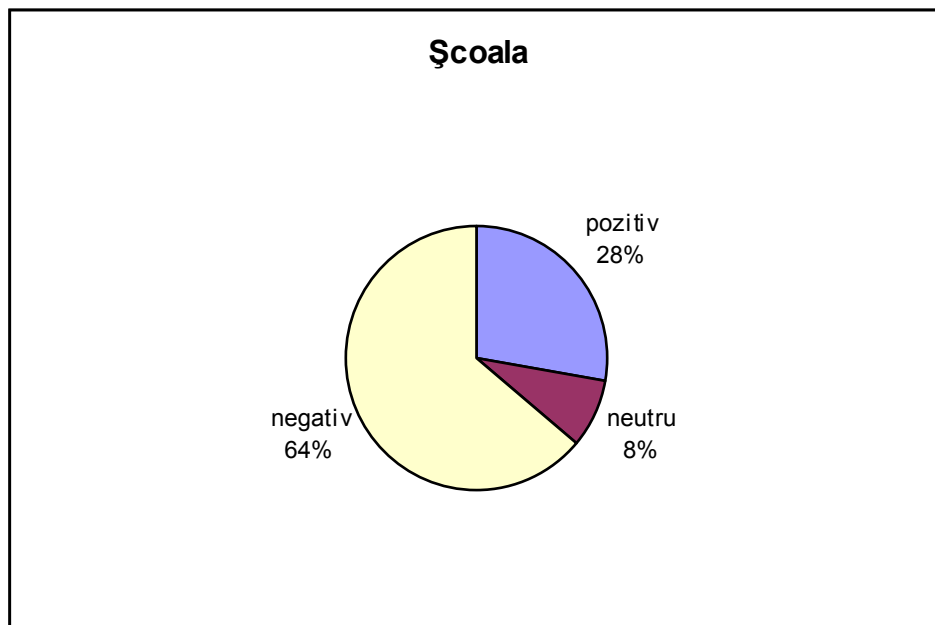
Există o deosebire între profesorul din învățământul preuniversitar și cel din învățământul universitar.

Profesorul preuniversitar s-a remarcat prin potențialul său revendicator și prin faptul că folosește metode violente de a se impune în fața elevului. Presa scrisă nu a obosit în a prezenta astfel de cazuri dintre cele mai diverse.

Proful universitar dă dovadă într-o măsură și mai mare de potențial protestatar (în perioada monitorizată denoi), iar deosebirea dintre acesta și cel preuniversitar constă în faptul că nu este violent. În schimb este corupt. Presa prezintă foarte multe cazuri individuale de corupție, nepotism, mită și hărțuiri sexuale.

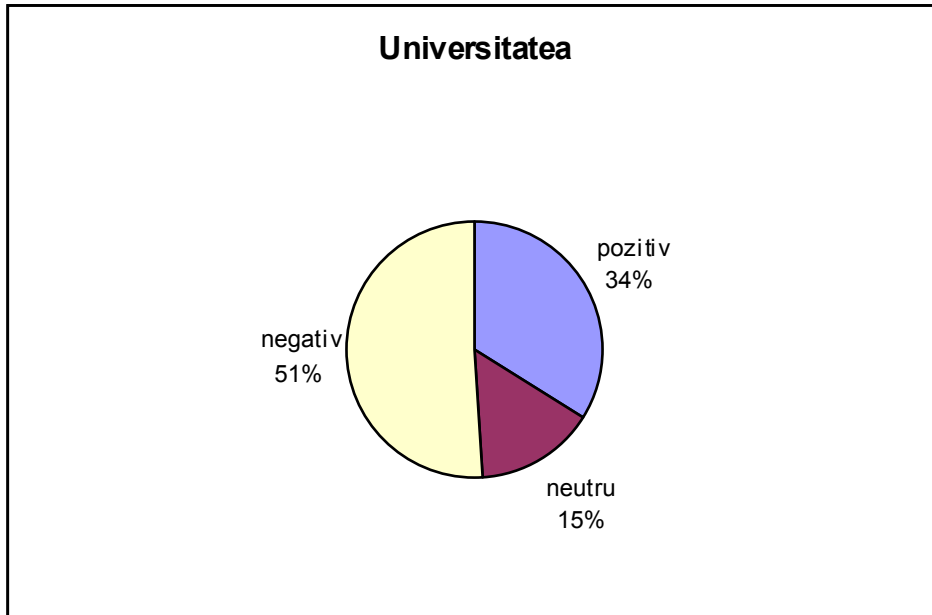
4. Școala

Imaginea școlii (ca acel loc fizic în care merg zilnic elevii), așa cum este aceasta promovată de presă, este proastă. În presa scrisă școala este locul de care trebuie să te ferești: mediu insalubru, favorabil accidentelor, bântuit de personaje dubioase (altele decât elevii). Imaginea școlii este o imagine a extremelor. Pe de cealaltă parte, chiar dacă într-o proporție mai mică, ne sunt prezentate (mai mult sub formă de curiozități) școlile model.

5. Universitatea

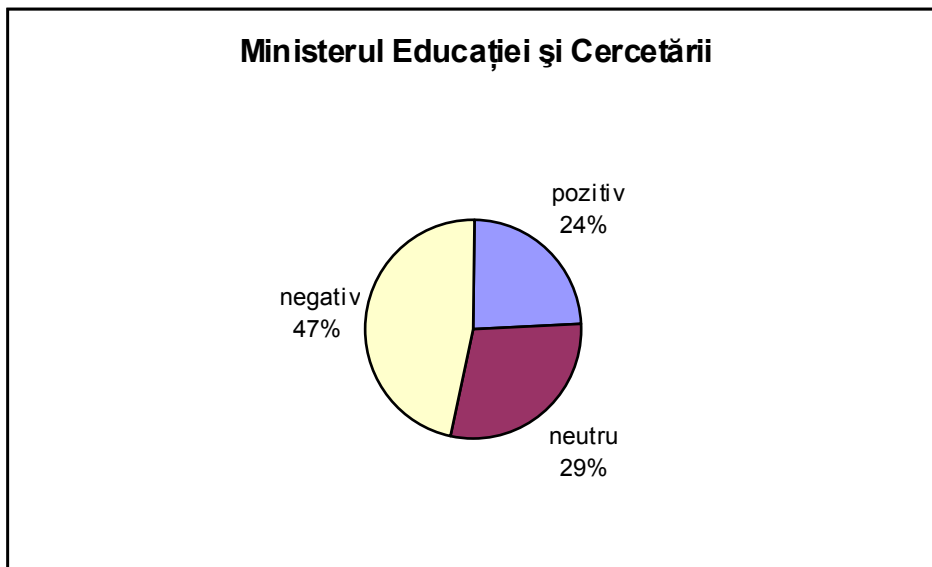
Între excelență și corupție. Majoritatea contextelor în care universitatea (și ceea ce înțelegem prin mediu universitar) apare evaluată pozitiv sunt cele legate de diferite distincții pe care univesitatile de top din România le primesc. Evaluarea negativă este strâns legată de acuzațiile de corupție ce sunt preluate de jumale. Corupția este prezentată în principalele ei forme: nepotism, mită, trafic de influență, polițizarea posturilor. Alegerile universitare au furnizat o mare parte din articolele cu context negativ.

6. Ministerul

Când ne referim la Minister, în prezenta monitorizare, nu ne referim doar la instituție ca atare. În cadrul monitorizării am luat în calcul și modul în care a fost prezentat ministrul, cum a fost prezentat personalul (funcționarii din toate categoriile) și am luat în calcul comportamentul agențiilor subordonate.

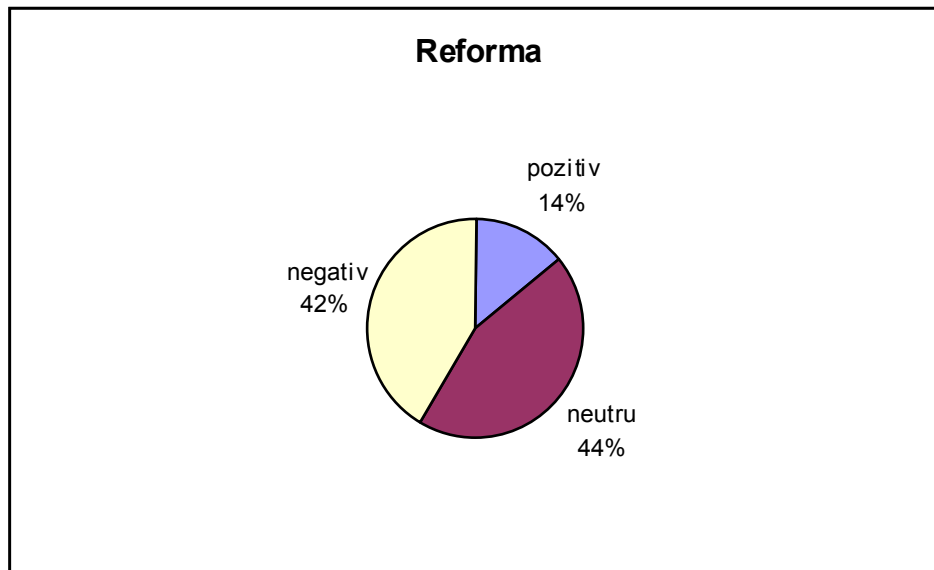
Cele mai multe articole cu privire la activitatea Ministerului sunt critice. Dar, în contextul în care mass-media democratică alege să prezinte activitatea instituțiilor, mai puțin de jumătate de articole (47%) care referinți preponderent negative reprezintă un succes.

În contextul monitorizării prezenței mediatice a Ministerului am găsit interesant¹ să monitorizăm două părți dinde din apanajul decizional al acestuia: reforma educației / diverse măsuri administrative.

6.1. Reforma educației

Nu putem spune că în contextul în care s-au petrecut schimbări inerente reformei din educație, Ministerul și diverși actori din subordinea acestuia s-au bucurat de sprijinul presei scrise. Mai de garbă nu s-au bucurat de acest sprijin. Doar 14 procente din măsurile luate pe perioada monitorizării au fost primite pozitiv de presă. Articolele analitice au adus diverse critici modului în care a fost gestionată schimbarea.

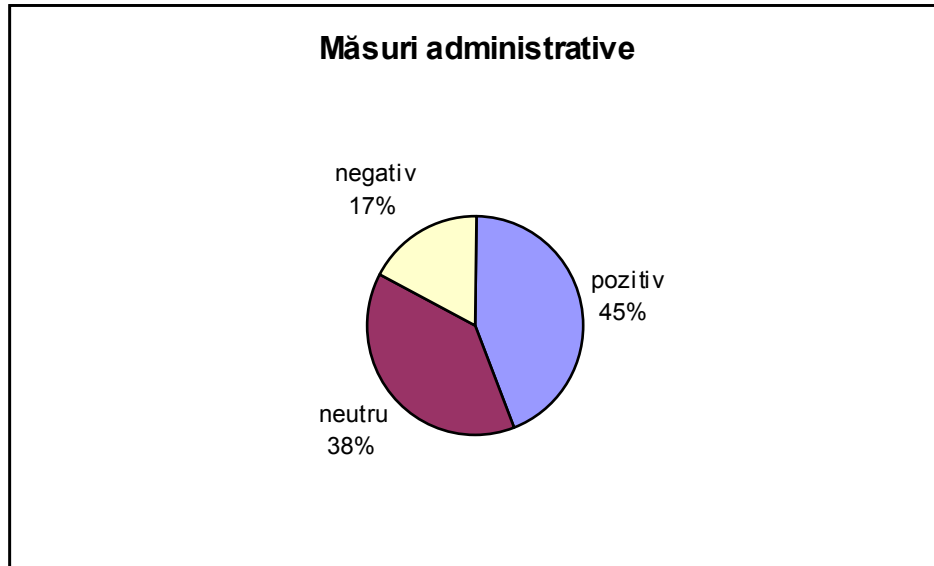

6.2. Diverse măsuri administrative

La capitolul *diverse măsuri administrative* includem acțiunile care s-au întreprins spre modernizare, tehnologizare și renovare: dotarea școlilor cu calculatoare, renovarea școlilor, paza școlilor, salariile profesorilor, etc. Binenteles o bună parte dintre aceste măsuri au fost inițiate de către autoritățile locale dar în colaborare și cu așentimentul Ministerului.

În ceea ce privește *măsurile administrative*, acestea au fost bine reflectate (cantitativ) de presa scrisă, fiind totodată apreciate și prezentate în context pozitiv.

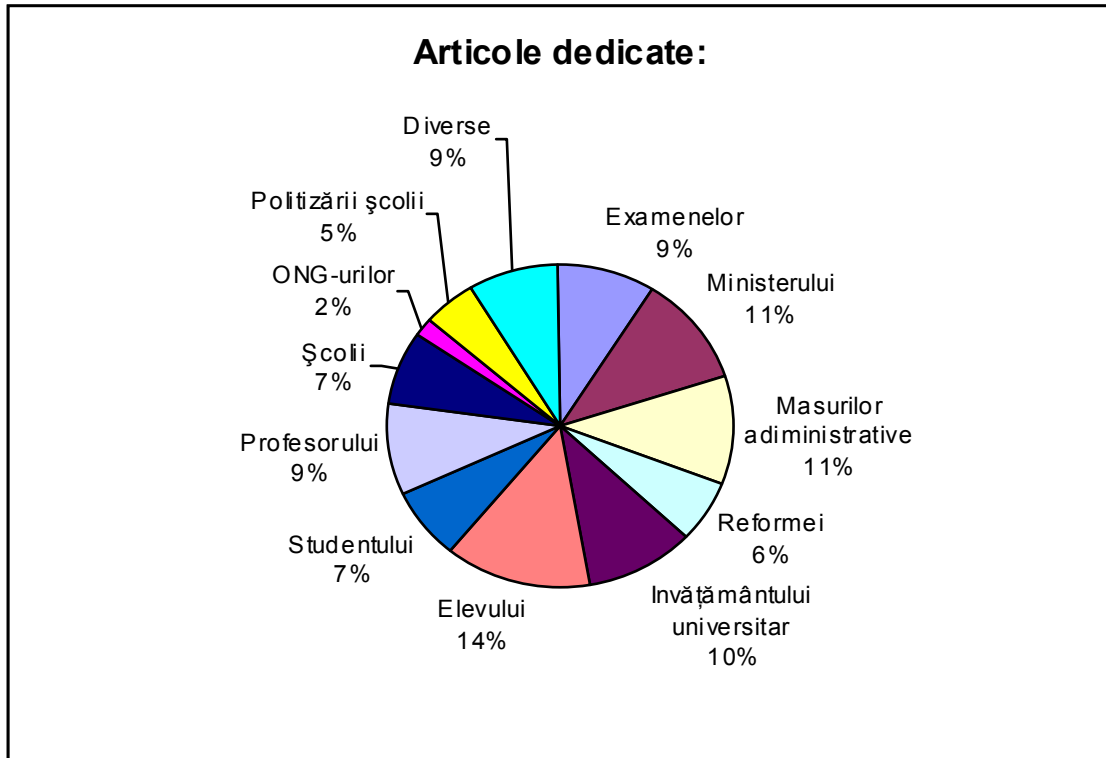
¹ Interesant din punct de vedere metodologic și în contextul promovării politicilor publice din educație.

7. Principalele domenii tematice

Principalele domenii tematice, așa cum au reieșit acestea din monitorizare sunt:

- Evaluare/examinare (bacalaureat, simulari, etc.)
- Articole referitoare la activitatea Ministerului
- Știri referitoare la măsurile administrative luate de Minister, de agențiile subordonate și de autorități locale
- Articole dedicate reformei și schimbărilor
- Știri referitoare la universități și învățământul universitar
- Articole dedicate comportamentului elevului
- Articole dedicate studentului
- Articole dedicate profesorului
- Articole dedicate „vieții școlii”
- ONG-urile în contextul educației
- Politizarea școlii (mai ales în campania electorală)
- Știri diverse

În ceea ce privește principalii **actori din învățământ**:

Cele mai multe articole au vizat Ministerul și activitatea acestuia (Minister – 11% + Măsuri Administrative 11% + Reformă – 6% de unde rezultă un total de 28% de articole dedicate).

Locul al doilea în ceea ce privește atenția ziariştilor este ocupat scopul final al întregului sistem – viitorul absolvent (elevul – 14% + studentul 7% = 21 % de articole dedicate)

Intituțiile de învățământ ocupă locul al treilea în ceea ce privește atenția de care se bucură din partea presei scrise (școală + liceu – 7 % + universitate 10 %, de unde rezultă un total de 17% de articole dedicate).

ONG-urile se bucură de numai 2% din știri.

Concluzii / Precizări

Contrar percepției (educaționaliștilor) că educația nu este un domeniu interesant pentru presă, putem afirma că totuși se scrie suficient despre educație. Drept dovadă avem și jurnaliști dedicați domeniului educației și publicații dedicate școlilor.

Unele dintre cele mai numeroase articole sunt cele din categoria articolelor *utile* populației în care nesunt anunțate zilele examenelor, acordarea de burse, taberele școlare, etc.

Chiar și în domeniul educației se confirmă tendința presei de a marșa pe fapt divers și pe senzational. La nivel macro, nu ne putem plânge că activitatea ministerului (reforma, măsuri) sau a ONG-urilor (proiecte educaționale, diferite intervenții la nivel de sistem) este neglijată. Pe de altă parte, pare normal ca presa să mediatizeze așa zisele "cazuri negative" din moment ce presa își asumă rolul de a semnală, de a atrage atenția, de a aduce la cunoștință. Ceea ce este foarte bine.

În general despre educație se scrie mai ales la începutul și sfârșitul anului școlar.